

ζετο αποκλειστικῶς ὑπὸ γυναικῶν· ἀπηγορεύετο μάλιστα ἐπὶ ποινῇ θανάτου ἡ παρουσία τοῦ ἀνδρός εἰς τὴν ἐορτὴν ταύτην· καθαρμοί, θυσίαι, νηστείαι, εὐθυμοὶ ἀστεῖοι καὶ χοροὶ διεδέχοντο ἄλληλα κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν θεομορφίων. Τὰ Ἐλευσίνια ἐτελοῦντο μόνον ὑπὸ τῶν μεμνημένων, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν.

Ὁ γάμος διελύετο διὰ διαζυγίου ἢ διὰ τοῦ θανάτου ἑνὸς τῶν συζύγων. Ὁ Ἀθηναῖος ἐνυμφεύετο μόνον ἐκ καδῆκοντος. Ἡ γυνή, ἥτις προσεφέρετο αὐτῷ ὑπὸ τῆς τύχης, χωρὶς νὰ τὴν γνωρίζῃ, εἶχεν ἴσως χαρακτῆρα διάφορον καὶ ἀσυμβίβαστον πρὸς τὸν ἰδικόν του. Τότε ὁ ἀνὴρ προέβαινε μετ' οὐ πολὺ εἰς διαζύγιον. Ὁ πλησιέστατος ἐξ αἵματος συγγενῆς καὶ κληρονόμος μᾶς ὀρφανῆς ἡδύνατο κατὰ τὸν νόμον νὰ τὴν ἀπαιτήσῃ ὡς σύζυγόν του, ἂν ὑπᾶνδρευεν εἰς ἄλλον τινὰ τὴν ἰδικὴν του σύζυγον. Ἀν ἡ ὀρφανὴ αὕτη ἦτο πλουσία κληρονόμος, τότε ἡ τύχη τῆς πρώτης γυναικὸς ἀπεφασίζετο. Καὶ ἡ γυνὴ εἶχεν ὡσαύτως τὸ δικαίωμα νὰ ἀπαιτήσῃ τὸ διαζύγιον, ἀλλὰ τὸ δικαίωμα τοῦτο ὑπῆρχε μᾶλλον ἐν τῇ θεωρίᾳ ἢ ἐν τῇ πράξει. Ἡ γυνὴ ὤφειλεν αὐτοπροσώπως νὰ ὑποβάλῃ ἐγγραφον τὴν αἰτησίαν της, πρὸς τοῦτο δὲ εὐρίσκετο πολλάκις πολλὰ καὶ διάφορα προσκόμματα. Ἡ Ἰπαρέτη ἦτο ἡ ἐνάρετος σύζυγος τοῦ Ἀλκιβιάδου· ἠγάπα τὸν σύζυγόν της, ἀλλ' ἐνεκα τοῦ ἀτάκτου βίου του ἡσθάνετο ἑαυτὴν δυστυχῇ. Κατέλιπε λοιπὸν τὴν συζυγικὴν οἰκίαν καὶ ἐζήτησε καταφυγὴν παρὰ τῷ ἀδελφῷ της. Ὁ Ἀλκιβιάδης ὀλίγον ἐφρόντιζε περὶ τοῦτου καὶ ἐξηκολούθησε τὸν ἀτακτον βίον του. Ἡ γυνὴ του ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισε νὰ ζητήσῃ διαζύγιον καὶ ἐπορεύετο ἤδη πρὸς τὴν ἀρμοδιάν ἀρχήν, ὅτε ὁ Ἀλκιβιάδης συνήντησεν αὐτὴν καθ' ὁδόν. Ὑπᾶπτευσεν τὸν σκοπὸν της καὶ ἔσυρε τὴν δυστυχῇ διὰ τῆς βίας ὀπίσω εἰς τὴν κατοικίαν του, χωρὶς κανεὶς νὰ τολμήσῃ νὰ ἐξαναστή κατὰ τῆς τοιαύτης συμπεριφορᾶς του. Ἡναγκάσθη λοιπὸν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ σχέδιόν της περὶ διαζυγίου καὶ ἔμεινε

παρὰ τῷ Ἀλκιβιάδῃ μέχρι τοῦ μετ' ὀλίγον ἐπελθόντος θανάτου του.

Ἐν μόνον πρᾶγμα ἐπροστάτευσεν καὶ προεφύλαττε τὴν γυναῖκα ἀπὸ τῆς ὑπερβολικῆς αὐθαρεσίας τοῦ ἀνδρός· ἡ προῖξ, ἥτις, ἂν ἡ γυνὴ ἀπεπέμπετο ὑπὸ τοῦ ἀνδρός, ὤφειλε ν' ἀποδοθῇ εἰς τὴν οἰκογένειαν τῆς ἀποπεμφθείσης· καὶ βεβαίως ὁ φόβος τῆς πενίας θὰ ἀπέτρεπεν ἴσως πολλοὺς Ἀθηναίους τοῦ νὰ ἀποπέμψωσι τὰς συζύγους των. Εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν ἐπιστρέφουσα ἡ γυνὴ ὑπᾶνδρευετο ἐκ νέου εἰς ἄλλον, ἐννοεῖται δὲ ὅτι καὶ ἡ προτέρα θέσις της κατελαμβάνετο ὑπὸ ἄλλης, διότι ὁ ἀνὴρ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲν ἐβράδυνε ποτὲ νὰ δώσῃ εἰς τὰ τέκνα του μητρυιάν.

Ἡ γυνή, ἀποδνήσκοντος τοῦ ἀνδρός αὐτῆς, ἐπέστρεψε πρὸς τοὺς γονεῖς αὐτῆς, καὶ τότε ἡδύνατο ν' ἀναγκασθῇ ὑπὸ τοῦ πατρὸς πρὸς δευτέρον γάμον. Συνέβαινε μάλιστα ἐνίοτε, ὁ ἀνὴρ νὰ καταλίπῃ διὰ διαθήκης εἰς ἄλλον τὴν χήραν αὐτοῦ. Διὰ τοιαύτην γυναῖκα λοιπὸν ἡ χηρεία ἦτο μόνον μεταβατικὴ κατάστασις βραχυτάτης διαρκείας. Ἐνίοτε ἡ χήρα ἐξηκολούθει νὰ κατοικῇ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἀνδρός της· ἦτο ἴσως πρεσβυτέρα ἢ ὥστε νὰ ὑπᾶνδρευθῇ ἐκ δευτέρου· ἂν δὲ οἱ υἱοὶ αὐτῆς ἦσαν ἐνήλικες, ἐλάμβανον ἀμέσως κατοχὴν τῆς καταλειφθείσης περιουσίας, εἰς ἣν κατελέγετο καὶ ἡ προῖξ τῆς μητρός, τότε ὅμως ὑπεχρεοῦντο νὰ κρατῶσι πλησίον των τὴν χήραν καὶ νὰ τὴν διατρέφωσι. Σπανίως ἐπετρέπετο εἰς τὴν γυναῖκα, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός, νὰ ἀναλάβῃ αὐτὴ τὰς φροντίδας περὶ τῆς ἀγωγῆς τῶν τέκνων της· ἄλλως τε δὲν ἦτο καὶ ἱκανὴ πρὸς τοῦτο. Ὁ πατὴρ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὥριζεν ἐν τῇ διαθήκῃ του τοὺς κηδεμόνας τῶν τέκνων του. Θλιβερά δὲ ἦτο ἡ τύχη τῆς δυστυχοῦς χήρας, ἂν οἱ ἐπίτροποι οὗτοι ἦσαν ἀσυνείδητοὶ ἄνθρωποι καὶ μετεχειρίζοντο ὡς λείαν τὴν περιουσίαν τῶν τέκνων της, ἀντὶ νὰ διαχειρίζωνται αὐτὴν ἐντίμως.

Γ. Γ.

Ο ΚΟΜΗΣ ΦΟΝ ΠΥΤΣΩΒ.

Διήγημα ὑπὸ L. Maurice.

(Τέλος.)

Ἡ δεσποινὶς Ἑλένη φὸν Ρέγκεν εἰσῆλθε τὴν στιγμὴν ταύτην εἰς τὸ δωμάτιον.

«Ὁ κόμης φαίνεται ὅτι δὲν ἀπολαύει τῆς ἐκτιμῆσεώς σου» εἶπεν ἡ Φλώρα πρὸς τὴν Ἑλένην μετὰ τινος πείσματος.

«Βεβαίως ὄχι» ἀπήντησεν ἡ Ἑλένη.

«Καὶ διὰ ποῖον λόγον ὄχι;»

«Αἱ συμπάθειαι καὶ αἱ ἀντιπάθειαι δὲν ἐξηγοῦνται διὰ λόγων.»

Ἡ Φλώρα δὲν ἀνταπῆντησεν ἀλλὰ λαβοῦσα τὸ ἐργόχειρόν της ἤρχισε νὰ ὁμιλῇ περὶ ἄλλων πραγμάτων.

Ὁ Δόκτωρ Βύρκνερ ἐπέστρεψε πρὸς τὸν φίλον του. «Λοιπὸν, ἐδιασκέδασες καλά;» ἠρώτησεν ὁ Ὄδων. Ἐξαίρετα!..

«Δὲν ἐννοῶ ὅμως διατί δὲν μοῦ ἐπιτρέπεις ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ ἔρχωμαι μαζὶ σου εἰς τὴν Φλώραν καὶ διατί θέλεις νὰ μὴ πηγαίνω οὔτε μόνος.»

«Σοῦ εἶπα τὸ διατί· θέλω νὰ βεβαιωθῶ περὶ τῆς σταθερότητος τῶν αἰσθημάτων της πρὸς σέ.»

«Δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη. Ἐγὼ εἶμαι βέβαιος περὶ τῶν αἰσθημάτων της. Θὰ ἠρώτησε βεβαίως περὶ ἐμοῦ, διατί δὲν ἦλθα μαζὶ σου;»

«Ἐννοεῖται. Ἐγὼ εἶπα, ὅτι ἐμποδίσθη νὰ ἔλθῃς ἐνεκα τῆς ἐπισκέψεως μερικῶν κυρίων.»

«Ἀλλὰ τί πρόφασι θὰ εὔρῃς, ὅταν ξαναπᾶς μόνος;»

«Μιὰ πρόφασι θὰ εὔρω, ὅποια δῆποτε. Ἀφῆσε μόνον τὴν ἔγνοια σ' ἐμέ.»

Κατὰ τινὰ προμεσημβρινὴν ὥραν τῆς ἀκολουθοῦσης ἐβδομάδος ὁ Ὄδων νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ πόθου νὰ ἐπανίδῃ τὴν ἐρωμένην του, παρέβη τὴν υπόσχεσιν, ἣν εἶχε δώσῃ εἰς τὸν φίλον του, καὶ ἐπεσκέφθη μόνος τὴν οἰκογένειαν τῆς κυρίας ταγματάρχου. Πρὸς μεγάλην του θλίψιν εὔρε μόνην τὴν δεσποινίδα Ἑλένην φὸν Ρέγ-

κεν ἐν τῇ οἰκίᾳ. Ἡ νεάνις ἔσπευσε πρὸς αὐτὸν τεταραγμένη.

«Τί εὐτύχημα, ὁποῦ μπορῶ νὰ σᾶς ὁμιλήσω κατὰ μόνας. Πολλὰς ἡμέρας ἐσυλλογιζόμην, τίνι τρόπῳ νὰ σᾶς δώσω εἰδησιν περὶ —» αἰφνης διέκοψε τὴν ὁμιλίαν της καὶ ἠρώτησεν: «Ἀγαπᾶτε τὴν ἐξαδέλφην μου Φλώραν;»

«Ἐγώ; Ἄν ἀγαπῶ τὴν δεσποινίδα Φλώραν; Ὁ, βέβαια — τὴν — τὴν ἐκτιμῶ πολὺ,» ἐψέλλισεν ὁ Ὀδων.

Πῶς τοῦτο; Ἡ ζητηθεῖσα ὁμολογία, ἥτις κυρίως ᾤφειλε νὰ προφερθῇ τόσον εὐκόλως, ἐξήρχετο ἤδη μετὰ τοσαύτης δυσκολίας ἐκ τῶν χειλέων του! Ὁ Ὀδων ἀπέναντι τοῦ ἐταστικοῦ καὶ ἀτενοῦς βλέμματος τῆς Ἑλένης ἠσθάνθη ἀορίστως πῶς καὶ ὥς ἐξ ἐνστίκτου, ὅτι συνετελέσθη μεταβολὴ τῆς ἐν τῇ ψυχῇ τῆς Φλώρας. Ἰσως ὅμως ἡ ἀμηχανία του προήλθε καὶ ἐκ τῆς σκέψεως ὅτι ὁ φίλος του Βύρκνερ δὲν εἶχεν εἰσέτι ἐπιδοκιμάσῃ ἐντελῶς τὴν ἐκλογὴν του.

«Ἡ εὐτυχία τοῦ βίου σας ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς Φλώρας;» ἠρώτησε περαιτέρω ἡ Ἑλένη.

«Ἀλλὰ σᾶς παρακαλῶ, προσφιλεστάτη, εὐγενεστάτη δεσποινίς, πρὸς τί αὐταὶ αἱ ἐρωτήσεις; Μὴ με κρατεῖτε περισσότερον ἐν τῇ προσδοκίᾳ τῶν ἀνακοινώσεών σας.»

Ἡ Ἑλένη ἐφαίνετο εἰσέτι ἐπὶ τινὰς στιγμὰς παλαίουσα ἐνδομύχως καὶ ἀγωνιζομένη πρὸς ἑαυτήν, εἴτα δὲ ταχέως ἀποφασίσασα εἶπε μὲ δυνατὴν καὶ σταθερὰν φωνήν. «Καλὰ λοιπόν, μάθετε ὅτι ἔχετε ἄπιστον, δόλιον φίλον, τὸν κόμητα φὸν Πύτσωφ. Αὐτὸς μηχανᾶται νὰ σᾶς ἀρπάσῃ τὴν εὐτυχίαν σας, νὰ πάρῃ διὰ τὸν ἑαυτὸν τοῦ τὴν Φλώραν.»

«Πῶς;» ἀνέκραξεν ὁ Ὀδων ἐκπληκτος. «Πῶς ἐσχηματίσατε αὐτὴν τὴν πεποιθήσιν;»

«Μὲ τὰ ῥαῖά του λόγια καὶ μὲ τοὺς καλοὺς τοῦ τρόπους κατῴρθωσε νὰ καταγοητεύσῃ τὴν Φλώραν, οὕτως ὥστε ἡ ἐξαδέλφη μου τώρα ἐλπίζει μετὰ βεβαιότητος νὰ λάβῃ ὅσον οὕπω παρὰ τοῦ κόμητος πρότασιν περὶ γάμου.»

«Ἀρέσκει ὁ κόμης εἰς τὴν ἐξαδέλφην σας περισσότερον ἢ ἐγώ;»

«Δὲν θὰ δυσανεστῇτε, κύριε Μάινχαους, ἂν σᾶς εἶπω καὶ περὶ τοῦτου τὴν καθαρὰν ἀλήθειαν;»

«Ἀπ' ἐναντίας, θὰ σᾶς εἶμαι πολὺ εὐγνώμων.»

«Λοιπόν, ἡ μεγάλη περιουσία τοῦ κόμητος καὶ ἡ ὑψηλὴ περιωπὴ του ἐπιβάλλουσιν εἰς τὴν Φλώραν. Διὰ τοῦτο εἶνε καιρὸς, νὰ ἐμφανισθῇτε ὅσον τάχιστα καὶ νὰ ὑποσκελίσετε τὸν δόλιον φίλον σας.»

«Πιστεύετε λοιπόν ὅτι ὁ πλοῦτος καὶ ὁ τίτλος τοῦ κόμητος ἔχουν τόσην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς ἐξαδέλφης σας;»

«Ἄ, δὲν πρέπει δι' αὐτὸ νὰ τὴν κατακρίνετε πάρα πολὺ. Ἄν ἐγνωρίζετε πόσον στενόχωρος εἶνε ἡ παροῦσα θέσις μας!»

«Τὸ πιστεύω» ἀπήντησε χλευαστικῶς γελῶν ὁ νεανίας, «διὰ τοῦτο λοιπόν ἡ δεσποινίς Φλώρα φὸν Ρούτε ἐδέχετο εὐχαρίστως τὰς ἐνδείξεις τοῦ ἑρωτός μου, διότι εἶχεν ὑπ' ὄψει κυρίως τὴν περιουσίαν μου. Τώρα ὅμως ὁποῦ παρουσιάζεται ἄλλος πλουσιώτερος — ὦ Γεώργιε! — ἐψιθύρισε καθ' ἑαυτὸν «τώρα ἐννοῶ τὸ σχέδιόν σου!»

«Πόσον αὐστηρῶς κρίνετε!» εἶπεν ἡ Ἑλένη ἐκπληκτος, «ἂν τὸ ἤξευρα — ὦ, πόσον ἄσχημα ἐξεπλήρωσα τὴν ἀποστολήν μου!»

«Ἀπ' ἐναντίας» ἀπήντησεν ὁ Ὀδων. «Εἶμαι πολὺ εὐγνώμων εἰς ὑμᾶς.»

«Ἄν ὅμως χάσετε τὴν Φλώραν;»

«Εἰπέτε μου, παρακαλῶ, εἰλικρινῶς: Εἰμπορῶ νὰ θεωρήσω τοῦτο ὡς ἀπώλειαν;»

Ἡ Ἑλένη εὐρίσκετο ἐν ἀμηχανίᾳ καὶ ἐσιώπησε. Μετὰ ταῦτα εἶπε:

«Εἰμπορῶ λοιπόν νὰ ἐλπίζω ὅτι αἱ ἀνακοινώσεις μου δὲν θὰ παρεξηγηθῶσι καὶ ὅτι ἡ εὐτυχία τοῦ βίου σας δὲν θὰ κινδυνεύσῃ, ἂν οἱ φόβοι μου ἀποδειχθῶσι βάσιμοι;»

«Μὴ ἀνησυχεῖτε περὶ τοῦτου, δεσποινίς· σᾶς εὐγνωμονῶ πολὺ διὰ τὴν εἰλικρινείαν σας.»

Ἐτεινεν αὐτῇ τὴν δεξιάν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔθηκεν ἡ νεάνις μετὰ τινος δισταγμοῦ τὴν ἰδικήν της. Ὁ Ὀδων ἐκράτησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὴν χεῖρά της, ἀλλ' ἡ Ἑλένη ἀπέσυρεν αὐτὴν αἰφνης ἀποτόμως.

Μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην Ὀδων Μάινχαους ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ σὺννους καὶ κατηφής.

Ὅτε μετ' ὀλίγον συνήντησε τὸν Βύρκνερ, τὸν ἐνηγκαλίσθη συγκεκνημένος, «Ἐγκάρδιέ μου φίλε, σὲ εὐχαριστῶ» τῷ εἶπε «εὖρες τὸ ἀσφαλέστερον μέσον διὰ νὰ μου ἀνοίξῃς τὰ μάτια.»

Εἴτα δὲ διηγῆθη εἰς αὐτὸν τὰ διατρέξαντα, καὶ προσέθηκε: «Ἀναγνωρίζω τώρα καθαρὰ τὴν ἀπάτην μου. Αὐτὴ ἡ Ἑλένη εἶνε δέκα φορές καλῆτερον καὶ ὠραιότερον παρὰ ἡ Φλώρα. Σήμερα μ' αὐτὰ ποῦ μοῦ διηγῆθηκε ἐκατάλαβα ὅτι ἔχει χρυσὴ καρδιά. Ἰσως θὰ μὲ ἀγαπᾷ ἄλλως δὲν θὰ εἶχε τόσην φροντίδα περὶ τῆς εὐτυχίας μου. Τώρα ξεύρω κ' ἐγὼ τί πρέπει νὰ κάμω. Ἐλπίζω ὅτι ἡ κυρία ταγματάρχου φὸν Ρούτε θὰ φανῇ πολὺ πρόθυμη νὰ μοῦ δώσῃ τὴν ἀνεψιά της, ἀφοῦ μάλιστα μ' αὐτὸν τὸν τρόπο βγαίνει κάθε ἐμπόδιο ἀπὸ τὸ δρόμο τοῦ κόμητος φὸν Πύτσωφ καὶ τῆς Φλώρας.»

«Τὸ πιστεύω κ' ἐγώ» εἶπεν ὁ Βύρκνερ γελῶν, «ἐπειδὴ ὅμως μ' αὐτὸν τὸν τρόπο τελειώνει καὶ τὸ δικό μου σχέδιο, ὁ κόμης φὸν Πύτσωφ μπορεῖ τώρα νὰ γείνῃ ἄφαντος. Δόσε μου λοιπόν νὰ γράψω ὀλίγας λέξεις, τὰς ὁποίας θὰ λάβῃς τὴν καλωσύνην νὰ δώσῃς εἰς τὴν κυρίαν ταγματάρχου, ὅταν ἔλθῃ ὁ κατάλληλος καιρὸς.»

Ἐκάθισε παρὰ τὴν τράπεζαν καὶ ἔγραψεν ἐπὶ διπλοῦ φύλλου χάρτου τὰς ἐξῆς γραμμὰς:

«Εὐγενεστάτη κυρία! Τηλεγράφημα, τὸ ὁποῖον τώρα μόλις ἔλαβα παρὰ τοῦ ἐπιστάτου τῶν κτημάτων μου, μὲ ἀναγκάζει πρὸς μεγάλην μου θλίψιν νὰ ἐπιστρέψω ἀμέσως οἰκάδε. Ἐλπίζω ὅμως μετ' οὐ πολὺ νὰ ἐπανεέλθω ἐνταῦθα. Ἐπὶ τοῦ παρόντος προσκυνῶ ὑμᾶς καὶ τὴν εὐγενεστάτην κόρην σας.

Ρουδόλφος φ. Πύτσωφ.»

«Ἔτσι λοιπόν, εἰς μίαν ὥραν ἀναχωρῶ ἀπ' ἐδῶ καὶ θὰ ἐπιστρέψω ὅταν ἡ νεαρὰ κυρία Μάινχαους ἔμπῃ ἔς αὐτὸ τὸ σπίτι. Ἐλπίζω ὅτι τότε θὰ ἀφανισθῇ ὁλοτελῶς καὶ ἡ ἀντιπάθεια τὴν ὁποίαν ἔχει τώρα πρὸς ἐμέ.»

«Εἶμαι βέβαιος» εἶπεν ὁ Ὀδων γελῶν.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ὁ Ὀδων ἐπεσκεφθῇ τὴν κυρίαν ταγματάρχου. Ἡ μήτηρ, ἡ θυγάτηρ καὶ ἡ ἀνεψιά τὸν ὑπεδέχθησαν μὲ πολὺ διάφορα αἰσθήματα. Ἐνῷ ἡ οἰκοδέσποινα καὶ ἡ θυγάτηρ τῆς ἐφάνησαν ὀλίγον τι ἐκπληκτοι, συγχρόνως δὲ καὶ ψυχραί, ἡ δεσποινίς Ἑλένη ψυχρίασε καὶ ἐφάνη ἐντελῶς συνεταραγμένη.

«Εὐγενεστάτη κυρία» εἶπεν ὁ Ὀδων μὲ ἥσυχον ὕφος εἰς τὴν κυρίαν ταγματάρχου. «Ἐκ τῶν συχνῶν μου ἐπισκέψεων ὑὰ ἐνοήσατε βεβαίως ὅτι ἡ σεβαστή μοι οἰκογένειά σας ἔχει δι' ἐμὲ ἰδιαίτερόν τι θέλητρον ὅπερ μὲ προσελκύει. Κατὰ συμβουλὴν τοῦ φίλου μου Πύτσωφ διέκοψα ἐπὶ τινὰς ἡμέρας τὰς ἐπισκέψεις μου, πρῶτον μὲν διὰ νὰ δοκιμάσω καὶ πάλιν τὴν δύναμιν τοῦ αἰσθήματός μου, καὶ δευτέρον διὰ νὰ ἀφήσω καὶ εἰς τὴν δεσποινίδα καιρὸν νὰ ἐξετάσῃ τὴν καρδίαν της. Τώρα δέ, ἀφοῦ ἐπέισθην πλέον μετὰ βεβαιότητος ὅτι μόνη ἡ ἐρασμιωτάτη δεσποινίς, τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ, δύναται νὰ καταστήσῃ εὐτυχὴ τὸν βίον μου, ἦλθα μὲ ὄλον τὸ θάρρος νὰ σᾶς . . .»

«Παρακαλῶ, μίαν στιγμὴν, κύριε Μάινχαους,» ὑπέλαβεν ἡ κυρία ταγματάρχου, τῆς ὁποίας τὸ πρόσωπον προσελάβανεν αἰετοτε ψυχροτέραν ἑκφρασιν. «Νομίζω ὅτι εἶνε καλῆτερον, αὐτὰ τὰ ὁποῖα ἔχετε νὰ μοῦ εἰπῆτε, νὰ τὰ συζητήσωμεν μόνοι μας.»

Αἱ δύο νεάνιδες ἐσηκώθησαν ἀμέσως καὶ ἐξῆλθον ἐκ τοῦ δωματίου.

«Κύριε Μάινχαους,» ἐπανελάβε τότε ἡ κυρία ταγματάρχου μετὰ παγετώδους ψυχρότητος, «ὁ ἀνεψιός μου, ὁ ἀνθυπολοχαγὸς φὸν Μόρτελ, σᾶς ἔφερεν ἐδῶ εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ σᾶς ἐσύστησεν εἰς ἐμὲ καὶ εἰς τὴν θυγατέρα μου. Αὕτη ἡ σύστασις μᾶς ἐπέβαλε τὴν υποχρέωσιν καὶ τὸ καθήκον, νὰ σᾶς ὑποδεχώμεθα πάντοτε μετὰ τῆς δεούσης φιλοφροσύνης. Ἄν ἡ φιλοφροσύνη μας αὕτη σᾶς ἐνέπνευσεν ἐλπίδας ἀπατηλὰς καὶ ἀνεκπληρώτους, λυποῦμαι πολὺ. Ὁ σύζυγος τῆς θυγατρὸς μου ὀφείλει νὰ ἔχῃ τοὺς ἀπαιτούμενους τίτλους τῆς εὐγενείας.»

«Νομίζω, εὐγενεστάτη κυρία,» εἶπεν ὁ Ὀδων μετὰ ἐλαφροῦ μειδιάματος «ὅτι ἀναχωρεῖτε ἐξ ὑποδέσεως ἐντελῶς πεπλανημένης. Ἐγὼ οὐδαμῶς ἐσκέφθην νὰ σᾶς ζητήσω τὴν χεῖρα τῆς εὐγενεστάτης θυγατρὸς σας.»

Ἡ κυρία προσητένισεν αὐτὸν ἄφωνος ἐκ τῆς ἐκπλήξεως.

«Δὲν ζητεῖτε τὴν Φλώραν;» ἐφέλλισε μετὰ ταῦτα.

«Οὐδαμῶς! Ἀλλὰ ζητῶ τὴν χεῖρα τῆς δεσποινίδος φὸν Ρέγκεν, τῆς ἀνεψιάς σας, ἐλπίζω δὲ ὅτι δὲν θὰ μὲ ἀποκρούσετε.»

Ἡ κυρία ταγματάρχου ἦτο τόσον ἐκπληκτος, ὥστε ὁ Ὀδων μετὰ δυσκολίας ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὸν γέλωτά.

«Εἶνε λοιπὸν παρεννόησις ἐκ μέρους μου» ὑπέλαβεν ἡ κυρία καὶ προσέλαβεν ἀμέσως φιλόφρονα ὄψιν, στραφείσα δὲ ταχέως πρὸς τὸ μέρος τῆς θύρας, ὅπισθεν τῆς ὁποίας εἶχον γεῖνῃ ἄφαντοι αἱ δύο νεάνιδες, καὶ ἀνοίξασα αὐτήν, ἐφώναζε. «Ἐλᾶτε μέσα, γρήγορα, κόρες μου.»

Αἱ δύο νεάνιδες ἐνεφανίσθησαν μετὰ λίαν ἐκπληκτα

πρόσωπα, ἀλλ' ἡ κυρία ταγματάρχου ἐξηκολούθησεν ἀνεῦ περαιτέρω προοιμίων: «Ἐλένη, ὁ κύριος Μάινχαους σὲ ζητεῖ εἰς γάμον. Ποῖαν ἀπάντησιν νὰ δώσω;»

Τὸ κάτωχρον πρόσωπον τῆς Ἐλένης ἐπορφυρώθη αἰφνιδίως. Ἀνέπεμψε βαθὺν στεναγμὸν καὶ προσέβλεψε τὸν Ὀδωνα μὲ βλέμμα ἀπεριγράπτου ἐκφράσεως.

«Καὶ εἶνε ἀληθές;» ἐψιθύρισεν εἰτα ἡ νεάνις μετὰ ἀσθενεστάτην φωνήν.

«Ναί, ἀληθές, προσφιλεστάτη δεσποινίς,» ἀπήντησεν ὁ Ὀδων πλησιάσας πρὸς αὐτήν, καὶ ψιθυρίζων προσέειπεν. «Ἡμῖν τυφλὸς, φιλάτη, ἀλλ' ἀνέβλεψα ἐγκαίρως.»

«ὦ, τί εὐτυχία!»

Ἡ κόρη ἐξερράγη εἰς δάκρυα ἀκρατήτου χαρᾶς, ὁ Ὀδων ἠσπάσθη αὐτὴν περιπαθῶς, ἡ δὲ μήτηρ καὶ ἡ θυγάτηρ ἔσπευσαν νὰ ἐκφράσωσιν αὐτοῖς τὰ συγχαρητήριά των.

«Πῶς θὰ φανῇ εἰς τὸν φίλον σας, τὸν κόμητα;» ἠρώτησε γελῶσα ἡ κυρία ταγματάρχου.

«Τὸν Ῥοδόλφον; Ἄ ναί, ἠναγκάσθη δυστυχῶς ν' ἀναχωρήσῃ αἰφνιδίως. Μὲ παρεκάλεσε νὰ σᾶς ἐγχειρίσω αὐτὰς τὰς γραμμάς, εὐγενεστάτη κυρία.»

Ἡ κυρία ἀπεσφράγισε τὴν ἐπιστολὴν ταχέως, ἀνέγνωσεν αὐτήν, μετὰ δυσαρέστου ἐκπλήξεως ὡς ἐφαίνετο, καὶ εἰτα τὴν ἐνεχείρισεν εἰς τὴν θυγατέρα της, τῆς ὁποίας ἡ ὄψις ἔγεινεν ὡσαύτως κατηφής.

Ἀλλὰ περὶ τούτου ὀλίγον ἐφρόντιζε τὸ νεαρὸν καὶ εὐτυχὲς ζεῦγος. Ὁ Ὀδων ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν του νὰ τελεσθῶσιν οἱ γάμοι ὅσον τάχιστα, ἐπεὶ δὲ ἐξ οὐδενὸς μέρους ἠγέρθη ἀντίρρησης, ὠρίσθη ἡ ἡμέρα τῶν γάμων εἰς δύο μῆνας βραδύτερον. Ἐν τῷ μεταξὺ χρόνῳ ἠρώτων συχνάκις ἡ μήτηρ καὶ ἡ θυγάτηρ περὶ τοῦ κόμητος φὸν Πύτσωφ, τοῦ ὁποίου περιέμενον ἀνυπομόνως τὴν ἐπάνοδον. Ὁ Ὀδων ἀπεκρίνετο πάντοτε ὅτι δὲν ἔλαβε δυστυχῶς ἀκόμη καμμίαν εἰδησιν, συγχρόνως ὅμως ἐξέφραζε τὴν ἐλπίδα, ὅτι ὁ κόμης δὲν θὰ παραλείψῃ νὰ ἔλθῃ εἰς τοὺς γάμους τοῦ φίλου του.

Τοῦτο ὅμως δὲν συνέβη. Τὴν ἡμέραν τῶν γάμων ὁ Ὀδων ἔλαβε ἐν τηλεγράφημα παρὰ τοῦ φίλου του Βύρκνερ, τὸ ὁποῖον ὅμως ὁ νεαρὸς σύζυγος ἔκρυπεν ἐπιμελῶς εἰς τὸ θυλάκιόν του μέχρι τῆς στιγμῆς, καδ' ἦν ἐπέβη μετὰ τῆς συζύγου του εἰς τὴν σιδηροδρομικὴν ἄμαξαν, ἥτις ἀπῆγεν αὐτοὺς εἰς τὸ ταξείδιον τοῦ γάμου. Τότε ἐνεχείρισεν αὐτὸ κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ ἀποχαιρέτισμου εἰς τὴν κυρίαν ταγματάρχου, ἥτις μετὰ κάτωχρον πρόσωπον ἀνέγνωσε τὰς ἐπομένους λέξεις:

«Ἀγαπητέ μου Ὀδων! Εἰς σὲ καὶ εἰς τὴν νεαρὰν συζύγόν σου τὰ θερμότερα συγχαρητήρια παρὰ τοῦ φίλου σου Δρ. Γεωργίου Βύρκνερ, alias κόμητος Ῥοδόλφου φὸν Πύτσωφ.»

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΑΠΟΔΗΜΟΥΝΤΑ.

Ἀθῆναι τῇ 20 Φεβρουαρίου 1891.
4 Μαρτίου

Στοιχηματίζω ὅτι αἱ λέξεις σμύρις καὶ βαρυτίνη ἠχοῦσι ξενοτρόπως εἰς τὴν ἀκοήν σου καὶ δὲν ἀφυπνίζουσι τίποτε ὠρισμένον εἰς τὸ πνευμά σου. Καὶ ὅμως

περὶ τὴν σμύριδα καὶ τὴν βαρυτίνη συνήφθη κρατερὰ μάχη ἐν τῷ Κοινοβουλίῳ μας, τὸ δὲ χυθὲν δι' αὐτὴν μέλαν θὰ ἤρκει νὰ μαυρίσῃ ὅλους τοὺς κατὰ τὰς παρελθούσας ἐκλογὰς ἀποτυχόντας ὑποψηφίους.

Μάθε λοιπὸν ὅτι ἡ σμύρις καὶ ἡ βαρυτίνη εἶνε ὀρυ-